

Natten

Telefonen ringede med en skinger lyd. I en søvnig trance svang jeg min arm over for at tage den. "Goddag, du taler med Gitte Mogensen fra Hvidovre Hospital, akutafdelingen. Jeg ringer angående din Far, og jeg vil bede dig komme hurtigst muligt. Han spørger efter dig og din bror", sagde en tør og seriøs stemme. Og som jeg frygtede, var Noah ikke engang overrasket, da jeg hev ham ud af sengen, og vi sammen drog mod det velkendte hospital.

Syren brændte i mine ben, og luften i mine lunger var væk. Mine arme var tunge af at bære min lillebror, mens jeg brasede ind gennem hospitalets døre. Mit hjerte hamrede i mit bryst, og jeg mærkede panikken gå gennem hele min krop. Jeg passerede lægerne og hilste travlt på de andre syge patienter. Da jeg nåede til rum 394, satte jeg min snart fire-årige bror ned. En strøm af skyldfølelse oversvømmede min krop, da jeg så hvor drænet og træt, han så ud. Jeg havde de sidste par måneder hevet ham op af sengen et par timer efter, han sov, for at tage ham med på hospitalet.

"Noah, søde du skal stå op nu. Vi skal over og besøge far på hospitalet", hviskede jeg stille. Jeg ruskede hans leverpostejsfarvede hår, da han slæbte sin lille krop ud på badeværelset. Jeg blev siddende på sengen og overvejede, om det var mig, som passede på ham, eller omvendt.

Jeg vidste godt, at det ikke var min skyld, men jeg var den ældste, så det var mit ansvar, at han fik den barndom, han fortjente, uanset omstændighederne.

Jeg placerede Noah i mit skød og satte mig ned på en af de hårde og ubehagelige hospitalsstole. Gangene omkring os var tomme, og de få gange nogen kom, gik de forbi og lod os synke dybere ind i det hul, vi kravlede ned i. Sammen brugte vi den lange ventetid på at drømme os ind i en verden, hvor der ikke var noget alkohol, ikke nogle fulde mennesker og ikke nogen far.

En kærlig hånd kærtegnede min skulder, jeg vågnede i panik, men holdt mine øjne lukkede. I et kort moment forvekslede jeg sygeplejersken med min mor, og følte mig for første gang som et barn.

Jeg huskede min mors spinkle figur, der kom løbende imod mig, mens jeg sad på græsset med et skrabet knæ. De salte tårer strømmede ned af mit ansigt, og jeg skreg højlydt efter hende. "Hvad er der sket, min skat?". Jeg var faldet ned af min helt nye cykel, som jeg fik i 5 års fødselsdagsgave. Min mor havde stået i vinduet og set stolt på. Det vidste jeg, for hun vinkede og smilede konstant. Hullet i mit knæ helede med hendes hjælp, men nu, hvor hun ikke er her mere, er mit hjerte i stykker uden en chance for at blive helt. Virkeligheden slog mig, da sygeplejersken bad mig eskortere min bror hen til legerummet og følge efter hende.

På turen tilbage mod hende følte jeg den velkendte følelse, angst. Jeg var aldrig blevet bedt om at tage ham væk. Spørgsmål fløj omkring mig, og jeg greb om et tilfældigt rør. Mine ben føltes svage under mig, og mine øjne begyndte at sortne. Nervøsiteten krøb op i mig, og jeg begyndte at svede. Jeg trak det smølfemønstrede ærme ned over min hånd og fortsatte med at tørre sveden af. Mit ugledede hår klistrede til min pande, da jeg igen gik mod min fars stue.

Døren til hans rum blev åbnet, og jeg tog en dyb indånding. Jeg placerede en tot hår rigtig, som var faldet ud af min sjuskede knold, rettede ryggen og gik selvsikkert gennem døren. Min nyopfundne tryghed forsvandt dog sekundet, jeg så ham. Hans ansigt var drænet for alt i nærheden af sund-

hed. Hans kindben var magre, og hans øjne hang, mens hans skægstubbe var vokset ud. Han følte sig skyldig, det var tydeligt i hans kropssprog. Jeg kiggede væk og bevægede mig mod ham, for selvom han var min far, havde han såret mig så dybt, at jeg ikke engang kunne se på ham. Manden, der havde gjort mit liv til et helvede, som havde ødelagt min barndom og ikke mindst havde knust mine tanker om en lykkelig familie. Han satte sig med besvær op, gispede en smule efter vejret og begyndte så at tale med en svag stemme. "Anna, du må tilgive mig. Jeg ved godt, jeg ikke fortjener det, men det her er sidste gang, du og jeg kommer her, det lover jeg. Du fortjener bedre, Noah fortjener bedre.", hviskede han. Jeg tænkte tilbage på alle de dage, hvor han var kommet hjem med en flaske, kun med mundsavl i, og en krop, som knapt kunne holde sig oprejst, og alle de dage, hvor han havde slået både Noah og mig i sin fulde tilstand.

En masse læger og sygeplejersker skubbede mig af vejen, da jeg forsøgte at løbe mod min far. Jeg forstod ingenting, og da der ikke var nogen, som gad svare mig på, hvad der skete, tog jeg sagen i egen hånd. Jeg løb ind i vrirten af læger og maste mig igennem. Mine øjne blev store, og jeg holdt mig for ørerne. Der lå min far, gispende efter vejret med et hjerte, der ikke bankede. Nogle store mænd prøvede at hive mig ud af rummet, men jeg slog og sparkede, indtil jeg blev fri, så jeg kunne løbe mod min far. Lige inden han endelig åndede ud, kiggede han op på mig med halvlukkede øjne: "Jeg gør det her for dig og Noah".

Sætningen satte sig fast inden i mig. Hvad mente han med det? Det ene spørgsmål affødte det andet. Et mylder af tanker rev mig op indefra som spidse kløer, der ville igennem. Jeg mærkede vreden brænde og uvishedens sugende væsen. Hvad skulle der ske med os? Betød vi noget for nogen? Angsten voksede sig stor i min mave og gav mig kvalme. Mine ben tog styringen, og jeg løb ned ad den lange gang. Løb alt, hvad jeg kunne. Væggene stirrede koldt og fulgte mine bevægelser. Nogen råbte mit navn, men jeg løb uden at kigge tilbage.

Uden for hospitalet faldt jeg sammen. Det var mørkt, men stjernerne lyste. Kulden ramte mit ansigt, og jeg mærkede, hvordan tårerne pressede sig på. Musklerne omkring mine øjne var spændte. Det gjorde ondt. Med ét gav de efter, og gråden fik plads. Jeg kunne ikke mere – ville ikke mere.